

5.

Tak už je konečně to správný léto, léto jako bylo to loňský. Sedím sám v táboře, všichni jsou v Třeboni, pere sluníčko, žhavý vzduch se tetelí nad střechou saloonu, les kolem šumí svou věčnou píseň, z dálky se ozývá káně... Přichází to úplně samo, oči se zavírají, nejdřív na chvíli, pak na dýl. Natáhnu se na lavičku a už podřimuju. Slunce mi pálí do kebuly... No snad je to tím, já nevím, ale... No prostě najednou je vidím. Dvě postavičky, velké čepice s bambulkou, lžičky za pasem. Ale vždyť nám o nich vždycky vyprávěl Loupáček. Jak to, že přišli za mnou? To už Kvíčala – nebo to byl ten druhý – Cvrčala – povídá:

„Nediv se, ten člobrda, co si s náma vždycky povídal, je teď hrozně daleko, ale my víme, že na něj často vzpomínáte a moc vám tu chybí, a tak jsme za váma letos zase přišli.“ To už mi bylo jasné, že jsem se dostal do Loupáčkovy říše fantazie. Skřítek pokračoval: „Koukáme na vás člověky a človičky, jak se tu trápíte s blátem, loužema a teď zase s tím vedrem a jak se přesto máte rádi, i když se někdy poškorpíte. Jak se občas na ty malé človičky zlobíte, když třeba ta s těma černejma kukadlama, co jí říkáte Píďa, je pořád špinavá, nebo blondatá princezna Popelka si nechce uklízet ve stanu, nebo když ten, co se jmenuje Tomáš, chvílema nechce poslouchat. A taky moc dobře víme, že byste je za žádný jiný človičky nevyměnili a že by vám tu bez nich bylo smutno. Vždyť i tobě se po nich stýská a to jsou pryč pár hodin.“ To je teda bomba, tak on si to ten Loupák nevymyslel.

„Proč by si nás měl vymýšlet,“ čte mi myšlenky skřítek, „tys mu snad nevěřil?“

„Ale věřil,“ povídám, „jen se mi to všechno zdálo moc krásný a pohádkový.“ Vzpomínám na to, jak jsem tu byl s Loupákem v únoru, na malé stopičky v čerstvém sněhu a na to, jak jsme našli na skále ten kousek svého mládí. Však jsem se tam byl od té doby několikrát podívat a jsem rád, že tady to naše mládí pořád je. Vaše i moje. „A to vy už tady budete pořád?“, ptám se Cvrčaly.

„Asi jo, na Medníku už není med a tady jsou hodní lidé, kteří mají hodně včel. Moc se nám tu líbí, asi jako vám, vždyť už sem s těmi vašimi človičky jezdíte tolik let. Teď už tu budem doma a budem se na vás těšit, dokud na sebe budete hodný a budete se mít rádi. Jo a taky jsme vám tu něco nechali. Je to tam, co stojí ten obrovský stan, tedy spíš vpravo od něj ve skále. Však už jste tam někde od nás měli loni jeden vzkaz.“ Mile se usmál a i se svým druhem mi zamával.

Náhle padla mlha. Spíš opar, já začal cítit, jak mi slunce připaluje záda. Otvírám oči a jsem jak ve snách. Nebo se mi to opravdu zdálo? Obracím se na bok, kruci, co mě to tlačí? Malá dřevěná lžička. Že by přece jen... Tak jsem vám to všechno honem napsal, abych nezapomněl jak se to semlelo. Jdu se najíst, dopíjím pivo, přijíždějí Bobrovic. Je úterý 3. srpna pár hodin po poledni.

Krávovna, srpen 1993
Wimpy